

1. Anne Özlemi

İlkbaharın tatlı güneşi, Yeşilbağ köyünde bütün çatıları, avluları, tarlaları, dağ yollarındaki keçileri ısıtmaya başlamıştı yine. Tuna bu köyde yaşayan çocuklardan biriydi. Ablası Suna ile anneannesinin evinde kalıyordu. Güneş şimdi avluda oturup elindeki papatyanın yapraklarını kopartan çocuğun saçlarında da parlıyordu. Tuna, papatyanın yaprağını kopartırken bir yandan da mırıldanıyordu:

“Gelecek, gelmeyecek, gelecek, gelmeyecek, gelecek, gelmeyecek...”

Son yaprak, yine “gelmeyecek”le bitmişti. Elinde yalnızca sarı göbeği kalmış papatyayı yerdeki diğer papatyaların yanına fırlattı.

– Gelmeyecekmiş! Bu papatya fallarına inananda suç.

O böyle somurarak söylenirken Suna çıktı evden. Yerdeki papatyaları ve kardeşinin üzgün yüzünü görünce anladı durumu.

– Üzülme Tuna, annem yakında gelecek, biliyorum ben.

– Nereden biliyorsun? Mektup mu geldi?

– Hayır, ama biliyorum işte.

– Postacıya telefon edip not bırakmış olmasın. Gidip sorayım mı abla?

– Daha dün gidip sorduk. Akşam bir daha uğrarız.

Suna böyle deyip avlunun bir köşesine ekilmiş olan yeşil soğanlardan toplamaya başladı.

– Ne yapacaksın soğanı? Yine patates salatası mı yapıyor anneannem?

– Beğenmiyor musun? Bence dünyanın en güzel yemeği patates salatası, yumurtası çok olunca daha da güzel.

Tuna omuz silkerek bahçenin ekilmemiş diğer tarafına yöneldi. Burada dün yağın yağmurun oluşturduğu küçük bir su birikintisi vardı. Ne güzel kayık yüzdürülürdü burada. Geçenlerde öğrenmişti zaten kâğıttan kayık yapmayı. Önce bir parça kâğıt bulması gerekiyordu. En iyisi eski defterlerimden koparmak, diyerek eve yöneldi. Ablası ve anneannesi mutfakta konuşarak yemek hazırlıyorlardı. Odaya girmeden önce mutfığa seslendi:

– Kaç yumurta koyacaksınız salataya?

Anneanne sevecen sesiyle uzaktan yanıtladı:

– Üç yumurta Tuna.

Hımm... Demek ki her birine, bir tane düşecekti. Aslında Tuna iki yumurta yiyebileceğini biliyordu. Anneanesi, yumurta dokunduğu için yalnızca patateslerini yer,

– Yumurtaları siz yiyin çocuklar, derdi.

Suna da severdi yumurtayı. Tuna, ablasından hızlı davranıp yumurtaları seçip yedi önce. Yine öyle yapmaya karar verdi.

Bu düşünceler içinde ablasıyla paylaştığı odaya girdi. Eski defterlerini bir mukavva kutu içinde yatağının altında saklardı. Kutuyu açtı. Bunlar birinci sınıfta kullandığı defterlerdi. Ablasınıninkiler de duruyordu aynı kutunun içinde. Acaba ablasının defterinden mi koparsaydı? Kendi yazdıklarına kıyamıyordu. Ama ablası görse kızardı. Ablam matematikten hoşlanmıyor, matematik defterinden bir yaprak koparsam ne olur sanki, diyerek kararını verdi. Defterin ortasını açtı. Dikkatlice telden kurtardı iki yaprağı. Masanın üzerinde katlayarak kayığa dönüştürdü. Yaptığını beğenerek yine avluya çıktı.

Su birikintisinin içine kayığını koydu. Kayık, öylece duruyordu suda. Havada biraz rüzgâr olsa ne güzel yüzerdi. Ama güneş tam tepedeydi ve rüzgâr çıkacak gibi de görünmüyordu. Yere yatıp üflese olabilirdi. Pantolonu ve tişörtü biraz kirlenecekti; ama olsun, rüzgârda hareket eden kayığı izlemenin zevki bir başka olurdu. Yere uzandı, hafifçe üfledi, kayık kııldadı ve yol almaya başladı. Öyle sevindi ki Tuna...

İşte koskoca bir deniz, denizde kendisinin yaptığı beyaz bir gemi, rüzgârla yol alıyordu. Dünyanın her yerine gidebilirdi bu gemiyle. Geminin kaptanı da kendisiydi. Beyaz üniforması içinde güvertede, koridorlarda, kaptan köşkünde dolaşıyor. Tayfalara emirler veriyor. Yolcular ona saygı gösteriyorlardı.

– *Geminiz çok güzel Kaptan.*

– *İlk kez böyle bir gemide yolculuk ediyorum Kaptan. Bundan sonra hep sizin geminizle yolculuk yapacağım.*

Geminin adı? Ah bunu unutmuştu işte. Gemisinin bir adı olmalıydı.

“Titanik?..” Yok canım, o batmıştı zaten. Kaptan Tuna’nın gemisi batmazdı. Başka bir ad bulmalıydı. Kendi adını mı verse acaba? Bu düşünceyi de beğenmedi. Ne olabilirdi, ne olabilirdi denizler üzerinde büyülü bir yolculuk yapan gemisinin adı? Hah! Bulmuştu işte: Büyülü Gemi! Büyülü Gemi, Tuna düşünürken üflemediği için kıpırtısızca bekliyordu. Tuna, gemisine bir ad bulmuş olmanın sevinciyle üflemeğe başladı. Büyülü Gemi karşı kıyıya varmıştı bile. Tuna bu kez su birikintisinin karşı kıyısına geçip oradan üflemek istedi. Kalktı, üzeri biraz kirlenmişti, üstünü eliyle çırptı. Karşı kıyıya iki adımda vardı, yine yere uzandı.

Yeni yolcular gemisine doluşmaya başlamıştı bile. Kaptan Tuna, yolculara elindeki mikrofonla konuşma yapıyordu şimdi:

“Sayın yolcular, biraz sonra masmavi deniz üzerinde güzel bir yolculuk yapacağız. Fırtına çıkarsa hiç korkmayın. Ben kaptanınız Tuna, bu deniz yolculuğunu yüzlerce kez yaptım.”

Konuşmasını bitiren Kaptan Tuna, bir çocuğun güvertede ağladığını gördü. Çocuğun yanına gitti ve niçin ağladığını sordu. Çocuk gözlerini silerek:

“Annemi kaybettim, anneme götürün beni!” dedi.

Kaptan Tuna birden kendi annesini anımsadı.

“Tamam, şimdi buluruz anneni.” diyerek mikrofondan çocuğun adını söyledi, annesinin kaptan köşkünün gelmesini istedi.

“Hiç merak etme, biraz sonra annen burada olur. Bir şey yemek ister misin? Bak burada her şey var. Dondurma, çikolata, meyve suyu...”

Çocuk hiçbir şey istemedi.

“Annemi istiyorum ben!” dedi yalnızca.

Bu sırada ayak sesleri duyular. İçeriye bir kadın girmişti. Kaptan Tuna başını kaldırınca gelen kişinin kendi annesi olduğunu gördü. Demek bu gemi, gerçekten de büyülüydü. Annesini getirmişti ona.

– Hadi Tuna, yemek hazır!

Bu ablasının sesiydi. Üff! Tam da annesini bulmuşken onu yemeğe çağırıyorlardı. Büyülü Gemi’sini sudan çıkarıp çalıkların altına gizledi. Daha sonra yine kaptancılık oynamaya devam edebilirdi. Çok sevmişti bu oyunu.

Tuna bahçedeki çeşmede ellerini yıkadı. Ablası ve anneannesi, bu sırada içeride hazırladıkları yiyecekleri avludaki masaya taşıyorlardı. Hava güzel olduğu için dışarıda yemeğe karar vermişlerdi demek. Anneannesi elindeki gazeteyi masaya yaydı.

– Tuna oğlum, sen de ekmeği getir hadi, dedi.

Tuna masanın üzerine serilen gazeteden gözünü alamıyordu. Üzerinde üç tane mum olan koskoca bir çikolatalı pasta resmi görmüştü. Suna, patates salatasıyla dopdolu tabağı tam da bu resmin üzerine koydu. Tuna, tabağı kenara çekerek çikolatalı pasta resmine iştahla baktı.

– Annem geldiğinde bu pastadan yapabilir mi anneanne?

– Yapar tabii oğlum, hadi sen ekmeği getir de karnımızı doyuralım.

Tuna, akli fikri çikolatalı pastada, mutfağa gitti. Ne olurdu sanki annesi bir an önce gelse? Gideli iki ay olmuştu. Kentte hâlâ iş bulamamıştı demek. İş bulunca gelip sizi alacağım, demişti yazdığı mektupta. Başka mektup da gelmemişti. Orada iş bulmak zordu anlaşılan. Köyde ise herkes kendi işini yapıyordu. Tarlaya gidiyorlar, çapa yapıyorlar, patates söküyorlar, meyve topluyorlar, hayvan otlatıyorlar... Annesi ille de kentte çalışmak istemişti. Burada tarlaları küçükmüş; böyle demişti Tuna'ya. Hem kentte okurlarsa daha iyi olurmuş. Babası da böyle

diyerek gitmiş Fransa'ya; ama dönmemiş oradan. Acaba annesi de mi?..

– Ekmek nerede kaldı oğlum?

Sahi anneannesi onu ekmek almaya yollamıştı. Ekmek dolabından bütün bir ekmek aldı Tuna. Avludaki masaya yöneldi. Patates tabağı yine çikolatalı pastanın üzerinde duruyordu. Şimdi salata yerine bu pastayı yediğini hayal etmeye başladı. *Hımm! Ne güzel yapmıştı annesi. Kreması da pek tatlıydı. İçinde çilek parçaları da mı var ne?*

“Bir dilim daha yiyebilir miyim anne?” diye sordu hayalinde.

“Tabii, ama daha ince bir dilim vereyim, karnın ağrır yoksa.”

Belki de annesi kentte bir pastanede iş bulur. O zaman eve gelirken bu pastalardan her gün getirebilir. Satılmayan pastalardan. Tabii ya... Pastalar satılmayınca pastacılar ne yapıyor onları? Bayatlayınca bir işe yaramazlar ki. Çalışanlar evlerine götürüyorlardır.

– Anneme mektup yazalım mı anneanne?

– Yazalım oğlum. Ama sen yazacaksın. Annen senin yazdığını görünce daha çok sevinir.

– Ona bir pastanede iş bulmasını söyleyelim. Şu resimdeki pastalar gibi pasta yapsın.